

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1270/2023
07.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, коју заступа пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5350/22 од 23.12.2022. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5350/22 од 23.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 5350/22 од 23.12.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 300/20 од 05.10.2022. године у ставовима другом, трећем и петом изреке, тако што се **УСВАЈА** тужбени захтев и обавезује тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 44.531,90 динара и то за:

- мај 2017. године износ од 1.579,82 динара,
- јун 2017. године износ од 494,06 динара,
- август 2017. године износ од 1.579,82 динара,
- октобар 2017. године износ од 494,06 динара,
- новембар 2017. године износ од 494,06 динара,
- јануар 2018. године износ од 4.077,07 динара,
- фебруар 2018. године износ од 494,06 динара,
- март 2018. године износ од 2.882,74 динара,
- април 2018. године износ од 1.694,88 динара,
- мај 2018. године износ од 4.092,70 динара,
- јун 2018. године износ од 1.694,88 динара,
- јул 2018. године износ од 2.893,79 динара,

- август 2018. године износ од 4.092,70 динара,
- септембар 2018. године износ од 495,96 динара,
- октобар 2018. године износ од 4.092,70 динара,
- новембар 2018. године износ од 2.893,79 динара,
- децембар 2018. године износ од 1.694,88 динара,
- јануар 2019. године износ од 6.202,64 динара,
- март 2019. године износ од 120,55 динара,
- април 2019. године износ од 534,69 динара,
- мај 2019. године износ од 948,82 динара,
- јул 2019. године износ од 948,82 динара и
- октобар 2019. године износ од 34,42 динара,

све са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде,

као и да му на име неисплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије од 25.12.2008. године за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 21.784,61 динар и то за:

- мај 2017. године износ од 756,62 динара,
- јун 2017. године износ од 236,62 динара,
- август 2017. године износ од 756,62 динара,
- октобар 2017. године износ од 236,62 динара,
- новембар 2017. године износ од 236,62 динара,
- јануар 2018. године износ од 1.952,62 динара,
- фебруар 2018. године износ од 236,62 динара,
- март 2018. године износ од 1.380,62 динара,
- април 2018. године износ од 808,62 динара,
- мај 2018. године износ од 1.952,62 динара,
- јун 2018. године износ од 808,62 динара,
- јул 2018. године износ од 1.380,62 динара,
- август 2018. године износ од 1.952,62 динара,
- септембар 2018. године износ од 236,62 динара,
- октобар 2018. године износ од 1.952,62 динара,
- новембар 2018. године износ од 1.380,62 динара,
- децембар 2018. године износ од 808,62 динара,
- јануар 2019. године износ од 2.959,27 динара,
- март 2019. године износ од 60,28 динара,
- април 2019. године износ од 267,34 динара,
- мај 2019. године износ од 474,41 динар,
- јул 2019. године износ од 474,41 динар и
- октобар 2019. године износ од 474,41 динар,

све са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде,

а **ОДБИЈА** захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да накнади тужиоцу трошкове целог поступка у укупном износу од 62.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за састав одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 300/20 од 05.10.2022. године, ставом I изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Основног суда у Лесковцу за поступање у овом предмету. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 44.531,90 динара и то у опредељеним месечним износима са законском затезном каматом од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, све ближе наведено у том ставу, као неоснован. Ставом III изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете у висини разлике између додатка на зараду у складу са Закључком Владе Републике Србије од 25.12.2008. године обрачунаог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног додатка на зараду за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 21.784,61 динар у опредељеним месечним износима са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке, као неоснован. Ставом IV изреке, утврђено је да је тужба тужиоца ради исплате накнаде штете на име неисплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.01.2016. године до 01.01.2020. године повучена. Ставом V изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 27.000,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 5350/22 од 23.12.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П1 300/20 од 05.10.2022. године у ставу другом и трећем, као и одлуку о трошковима поступка садржану у ставу петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац, због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, са предлогом да се о истој одлучи у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је дала одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), у вези са одредбом у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. ЗПП, Врховни суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца ради уједначавања судске праксе, па је на основу члана 404. став 2. тог закона одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. ЗПП и оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку доношења побијане другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био запослен код тужене најпре на радном месту ... у звању ..., да би решењем тужене од 12.11.2009. године био распоређен на радно место ... у Одељењу ... при општинској управи тужене општине. Решењем тужене од 01.05.2006. године тужиоцу је одређен коефицијент за обрачун и исплату плата од 8,30. На основу налаза и мишљења судског вештака економско – финансијске струке, утврђени су предметни износи за спорни период у две варијанте. Према првој варијанти, спрам које је опредељен тужбени захтев, висина разлике између минималне и основне зараде која је тужиоцу исплаћивана без увећања по Закључку Владе Републике Србије, износи укупно 44.531,90 динара, а висина разлике на име тзв. „косовског додатка“ обрачунатог на зараду у висини минималне зараде износи укупно 21.784,61 динар. По другој варијанти, нема разлике у заради коју тужилац потражује, јер је зарада коју је тужилац примио са обрачунатим „косовским додатком“ већа од минималне зараде.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца сматрајући да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно, јер је са тзв. „косовским додатком“ реализована у већем износу од минималне зараде. Стога по налажењу нижестепених судова тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни суд је не прихвата овакво становиште нижестепених судова, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужилац на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“ бр. 113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. Према налазу вештака тужиоцу је у спорном периоду обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац има право на исплату плате у висини минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање за 50% месечно. Из ових разлога тужилац има

право на утужену разлику плате, па су нижестепене пресуде преиначене и тужбени захтев тужиоца усвојен.

Како су преиначене нижестепене пресуде и усвојен тужбени захтев поводом ревизије тужиоца, то су преиначене нижестепене пресуде и у погледу одлуке о трошковима поступка, тако што је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Из изложених рзалога, Врховни суд је применом члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му на основу чланова 153. став 1, 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку, припадају потребни трошкови целог поступка према оствареном успеху у спору у износу од 62.000,00 динара. Висина је одмерена на име тражених и опредељених трошкова за састав тужбе и једног образложеног поднеска од стране адвоката у износу од по 9.000,00 динара и за састав жалбе и ревизије у износу од по 18.000,00 динара, све према важећој АТ, те за трошкове вештачења у износу од 8.000,00 динара. Тужиоцу нису признати трошкови на име судских такси јер у погледу тих трошкова није стављен опредељени захтев навођењем њихове висине, као ни трошкови на име заступања од стране адвоката на рочиштима пред судом, јер у овом делу захтев тужиоца није опредељен по броју предузетих радњи за које се тражи накнада.

Туженој не припадају трошкови на име састава одговора на ревизију из разлога што се не ради о трошку који је потребан за вођење парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

На основу члана 165. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио о трошковима поступка као у ставовима трећем и четвртом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**